

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden följande grunder.

1. Första grunden: Beslutet av den 14 april 2021 strider mot en väsentlig formföreskrift i den mening som avses i artikel 263 andra stycket FEUF, eftersom det inte antogs i vederbörlig ordning.
2. Andra grunden: Beslutet av den 14 april 2021 och bilagorna I–III till beslutet strider mot väsentliga formföreskrifter i den mening som avses i artikel 263 andra stycket FEUF och mot rätten till god förvaltning, eftersom det inte innehåller en tillräcklig motivering enligt artikel 296 andra stycket FEUF och artikel 41.2 c i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadga).
3. Tredje grunden: Beslutet av den 14 april 2021 och bilagorna I–II till beslutet strider mot rätten till ett effektivt rättsmedel enligt artikel 47 första stycket i stadgan, eftersom det i praktiken är omöjligt att få till stånd en effektiv domstolsprövning av beslutet i sak.
4. Fjärde grunden: Beslutet av den 14 april 2021 och dess bilagor är rättsstridigt, eftersom artiklarna 4–7 och 9 i den delegerade förordningen (EU) 2015/63 ⁽¹⁾ är rättsstridiga. De åsidosätter institutens rätt till ett effektivt domstolsskydd, eftersom de leder till intransparenta beslut, som antas med stöd av dessa bestämmelser.
5. Femte grunden: Om det antas att den intransparenta beräkningen av institutens bidrag anges redan i artikel 70.2 i förordning nr 806/2014 ⁽²⁾ och artikel 103.2 och 103.7 i direktiv 2014/59, ⁽³⁾ är dessa rättsakter rättsstridiga av de skäl som anges i samband med den fjärde grunden och det ska därför slås fast att de inte är tillämpliga.
6. Sjätte grunden: Beslutet av den 14 april 2021 strider mot artiklarna 6, 7 och 20.1 i den delegerade förordningen (EU) 2015/63, i och med att svaranden i samband med beräkningen av multiplikatorn för riskjustering varken beaktade den riskindikator som avser den stabila nettofinansieringskvoten eller den riskindikator som avser minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder och inte heller de riskindikatorer som avser komplexitet (complexity) och möjligheten till resolution (resolvability).
7. Sjunde grunden: Beslutet av den 14 april 2021 och bilagorna I–III till beslutet strider mot väsentliga formföreskrifter i den mening som avses i artikel 263 andra stycket FEUF och mot rätten till god förvaltning enligt artikel 41.2 a i stadgan, eftersom sökanden inte hördes innan beslutet antogs.

⁽¹⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 av den 21 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution (EUT L 11, 2015, s. 44).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 2014, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 2014, s. 190).

Talan väckt den 7 juli 2021 – Norddeutsche Landesbank – Girozentrale mot SRB

(Mål T-403/21)

(2021/C 368/43)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Norddeutsche Landesbank – Girozentrale (Hannover, Tyskland) (ombud: advokaterna D. Flore och J. Seitz)

Svarande: Gemensamma resolutionsnämnden (SRB)

Yrkanden

Som rättslig efterträdare till Deutsche Hypothekenbank (Actien-Gesellschaft) har sökanden yrkat att tribunalen ska:

- ogiltigförklara svarandens beslut av den 14 april 2021 (ärendenummer: SRB/ES/2021/22), inklusive bilagorna till detta, särskilt bilaga I om ”Separat (per institut) redovisning av resultaten i de harmoniserade bilagorna av den beräkning som ligger till grund för beräkningen av alla institutens förhandsbidrag för år 2021”, i den mån de har betydelse i förhållande till sökanden, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden följande grunder.

1. Första grunden: Åsidosättande av rätten att bli hörd
 - Svaranden underlät att höra Deutsche Hypothekenbank innan den antog det angripna beslutet och åsidosatte därmed artikel 41.1 och 41.2 a i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).
2. Andra grunden: Åsidosättande av processuella regler
 - Det angripna beslutet är ogiltigt på grund av att det antogs i strid med allmänna processuella krav som följer av artikel 41 i stadgan och artikel 298 i FEUF, allmänna rättsprinciper och svarandens arbetsordning.
3. Tredje grunden: Underlåtenhet att ange skälen till det angripna beslutet
 - I strid med artikel 296 FEUF innehåller det angripna beslutet inte tillräcklig motivering. I synnerhet saknas skälen avseende det enskilda fallet och en redovisning av de viktigaste övervägandena i relation till proportionalitet och skönsmässig bedömning.
 - Beräkningen av årsavgiften är också obegriplig, särskilt på grund av användningen av inkonsekventa termer och bristen på redovisning av viktiga mellansteg.
4. Fjärde grunden: Åsidosättande av den grundläggande rätten till effektivt rättsligt skydd på grund av att det ifrågasatta beslutet inte kan överprövas
 - Bristen på motivering av det angripna beslutet gör den rättsliga prövningen mycket svårare för sökanden.
 - Därigenom bryter svaranden särskilt mot den kontradiktoriska principen, enligt vilken de inblandade parterna måste kunna diskutera både de faktiska och rättsliga omständigheterna som är avgörande för utgången av förfarandet på ett kontradiktoriskt sätt.
5. Femte grunden: Användningen av IPS (Institutional Protection Scheme) -indikatorn strider mot överordnad rätt
 - Vid tillämpningen av IPS-indikatorn missförstods betydelsen av Deutsche Hypothekenbanks medlemskap i Sparkassen-Finanzgruppens institutsrelaterade skyddssystem.
 - Enligt artikel 6.5 andra meningen i den delegerad förordningen (EU) 2015/63 ⁽¹⁾ borde svaranden också ha tagit hänsyn till den låga sannolikheten för att det berörda institutet skulle omfattas av ett resolutionsförfarande och därmed för att den gemensamma resolutionsfonden skulle användas samt proportionalitetsprincipen.
6. Sjätte grunden: Beaktandet av den totala derivatriskpositionen inom ramen för riskindikatorn ”Handelsverksamhet, exponeringar utanför balansräkningen, derivat, komplexitet och möjligheten till resolution” strider mot den delegerade förordningen (EU) 2015/63 som ska tolkas mot bakgrund av överordnad rätt
 - Svaranden borde också, i enlighet med kravet på inriktning på riskprofilen, när den beaktade den totala derivatriskpositionen inom ramen för artikel 6.5 första meningen led a, artikel 6.6 och artikel 7.4 första meningen, led a i den delegerade förordningen (EU) 2015/63, ha beaktat att alla derivat, i Deutsche Hypothekenbanks fall, ingick i tillgångar som inte var avsedda för handel och som uteslutande tjänade säkringsändamål och att Deutsche Hypothekenbank har en låg komplexitet och hög möjlighet till resolution.

7. Sjunde grunden: Att MREL (Minimum Requirements for own funds and Eligible Liabilities, minimikrav för kapitalbas och godtagbara skulder) inte beaktats inom ramen för riskområdet "riskexponering" strider mot den delegerade förordningen (EU) 2015/63
- I enlighet med artikel 6.1 a och 6.2 a i den delegerade förordningen (EU) 2015/63 borde svaranden ha beaktat sökandens över genomsnittet MREL-förhållande på 67,6 procent, vilket vida överskred den miniminivå på 8 procent som faststälts av den gemensamma resolutionsnämnden.
8. Åttonde grunden: Tillämpningen av multiplikatorn för riskjustering strider mot den delegerade förordningen (EU) 2015/63, som måste tolkas mot bakgrund av överordnad rätt
- Vid fastställande av riskjusteringsmultiplikatorn borde svaranden ha tagit hänsyn till den låga sannolikheten för obestånd och svarandens MREL-förhållande som låg över genomsnittet, i enlighet med kravet på inriktning på riskprofilen och den grundläggande rätten till näringsfrihet enligt artikel 16 i stadgan.
9. Nionde grunden (i andra hand): Artikel 7.4 andra meningen i den delegerade förordningen (EU) 2015/63 strider mot överordnad rätt
- Eftersom artikel 7.4 andra meningen i den delegerade förordningen (EU) 2015/63 föreskriver en relativisering av IPS-indikatorn, strider denna bestämmelse mot den allmänna likhetsprincipen i artikel 20 i stadgan och proportionalitetsprincipen, eftersom institut som är föremål för samma institutionella skydd och därmed har samma sannolikhet för obestånd kan behandlas olika.
10. Tionde grunden: Definitionen av "Inlåning mellan finansförmedlare" i bilaga I, steg 1, i den delegerade förordningen (EU) 2015/63 strider mot överordnad rätt
- Den i bilaga I, steg 1, den delegerade förordningen (EU) 2015/63 föreskrivna definitionen av "Inlåning mellan finansförmedlare" är rättsstridig eftersom beaktandet av riskneutrala värdepapper, såsom till exempel nominella pantbrev, inte får ingå i beräkningen av riskindikatorn "Krediter och inlåning mellan finansförmedlare"
11. Elfte grunden: Indelningen i intervall enligt bilaga I, steg 2, i den delegerade förordningen (EU) 2015/63 strider mot överordnad rätt
- Den indelning i intervall som fastställs i steg 2 i bilaga I till den delegerade förordningen (EU) 2015/63 är rättsstridig eftersom det låga antalet intervall och det identiska antalet institut per intervall inte gör det möjligt att på ett tillräckligt differentierat sätt beakta riskprofilen för varje berört institut, såsom till exempel Deutsche Hypothekbank.

(¹) Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 av den 21 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution (EUT L 11, 2015, s. 44).

Talan väckt den 9 juli 2021 – Tyskland mot kommissionen

(Mål T-409/21)

(2021/C 368/44)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Förbundsrepubliken Tyskland (ombud: J. Möller och R. Kanitz)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 3 juni 2021 om det statliga stödet SA.56826 (2020/N) – Germany – 2020 reform of support for cogeneration och det statliga stödet SA.53308 (2019/N) – Germany – Change of support to existing CHP plants (§ 13 KWKG), i den del det däri fastslås att

a) stödet till kraftvärmeproducerad el i nya, moderniserade, anpassade och högeffektiva kraftvärmeanläggningar,